

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem
ve věci

žalobce: **K. A.**, narozený „X“,
státní příslušnost Tunisko,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, sídlem Balková 1, 331 65
Tis
u Blatna,
zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 9. 2018, č. j. KRPU-190631-19/ČJ-2018-040022-ZZ-DB,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 28. 9. 2018, č. j. KRPÚ-190631-19/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, jímž byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“). Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal 26. 9. 2018 v 11:30 hodin.
2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala se zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobce. Připomněl, že ve své výpovědi výslovně uvedl, že do České republiky přicestoval za účelem uzavření manželství se svou partnerkou I. F. Pravdivost tohoto tvrzení podle žalobce potvrzuje fakt, že se na pracoviště cizinecké policie dostavil za účelem ohlášení pobytu se svou družkou. Konstatoval, že s ohledem na jeho vztah s občankou Evropské unie bylo nepochybně povinností žalované zkoumat, zda převáží důvody k zajištění nad zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce zdůraznil, že se žalovaná nijak nevypořádala s tím, zda zajištění není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života s ohledem na přítomnost jeho partnerky na území České republiky, což jí muselo být zřejmé ze správního spisu. Žalobce k tomu poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 79/2010 a 6 Azs 142/2016. Podotkl, že zajištění je přípustné pouze v případě, že neexistují překážky předání, a proto byla žalovaná povinna se přiměřeně a přezkoumatelně zabývat eventuálním zásahem do soukromého života žalobce, jímž by bylo právě jeho předání do jiného členského státu schengenského systému.
3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že žalobce zcela pomíjí obsah celého odůvodnění napadeného rozhodnutí a účelově vytrhává z kontextu pouze jediný odstavec. Popsala, že žalobce přicestoval do České republiky tři dny před svým zajištěním, a to po opakovaném zajištění policejními orgány Belgie a po opakovaném stanovení povinnosti opustit Belgii, kdy před tím mu byla stanovena povinnost opustit Itálii a v Holandsku mu nebyl udělen azyl. Žalobce podle žalované po celou dobu pobytu v Evropské unii nikterak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neusiloval o získání pobytu v České republice, natožpak sňatkem s I. F. Teprve po vyčerpání všech možností pobytu a zjištění, že se již déle nemůže ukrývat u své sestry v Belgii, kde byl opakovaně odhalen tamními orgány, se žalobce uchýlil k poslední dostupné možnosti získání pobytu a „oprášil“ dávnou známost. Žalovaná zdůraznila, že žalobce a I. F. se poznali asi před pěti lety v Tunisku, jejich další komunikace probíhala pouze přes internet a žalobce pouze prohlásil, že měl v plánu se s ní v budoucnu (blíže neurčeno) oženit. Za svou údajnou družkou se však žalobce od opuštění Tuniska před rokem přicestovat nepokusil. Žalovaná nevěřila žalobcovu prohlášení, že z Tuniska vycestoval pouze kvůli I., když navíc z jeho výpovědi vyplývá ekonomický cíl pobytu na území Evropské unie. Podle žalované se nemůže jednat o vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Uzavřela, že přiměřenost dosahu do soukromého a rodinného života žalobce zhodnotila dostatečně a správně, když i sám žalobce prohlásil, že se do Holandska vrátit může. Dodala, že žalobce požádal o dobrovolný návrat do země původu a jeho žádosti bylo vyhověno. Pokud by žalobce chtěl i nadále uzavřít sňatek s I. F., může tak podle žalované učinit kdykoli v každé zemi, kde budou mít oba povolen pobyt.

4. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce se dne 26. 9. 2018 v 11:15 hodin v doprovodu I. F. dostavil na pracoviště žalované z důvodu přihlášení se k pobytu. Předložil cestovní pas, v němž nebylo vylepeno žádné vízum a který neobsahoval ani žádný jiný záznam. Proto byl žalobce téhož dne v 11:30 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, následně dne 27. 9. 2018 v 13:00 hodin bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona. Žalobci byly sejmuty otisky prstů s pozitivním výsledkem lustrace v evidenci EURODAC v Holandsku.
7. Dne 27. 9. 2018 byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení, v němž žalobce uvedl, že z Tunisu odcestoval asi před rokem lodí za pomoci převaděčů bez cestovního dokladu do Itálie. Tam je chytila pobřežní stráž a dostal rozhodnutí, že má do sedmi dnů opustit Itálii. Žalobce odjel do Belgie za svou sestrou, byl tam asi dva měsíce, pak jej chytila Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

policie, byl zajištěn a dostal rozhodnutí, že týž den musí opustit Belgii. Žalobce odcestoval do Holandska, kde se přihlásil na policii a požádal o azyl (v únoru 2018); žádné rozhodnutí mu nebylo doručeno. Po dvou měsících v azylovém kempu v Holandsku mu jiní žadatelé řekli, že Tunisané nemají šanci, proto se rozhodl odjet do Belgie za svou sestrou, která získala tamní občanství. Přes sestru si z Tunisu zajistil cestovní pas. Následně jej tam znovu chytila belgická policie a řekli mu, že musí opustit Belgii; takto jej chytili třikrát. Nakonec žalobce po dvou měsících v Belgii odcestoval přes Německo do České republiky, kde zná asi pět let I. F. Uvedl, že měl v plánu se s ní v budoucnu oženit. I. F. zná žalobce z Tunisu, kam jezdila na dovolenou do hotelu, kde pracoval. Většina jejich komunikace probíhala přes internet. Po finanční stránce je žalobce odkázán na svou sestru, v České republice by bydlel u své přítelkyně I. Žalobce prohlásil, že je v České republice poprvé, žádné společenské a kulturní vazby ani majetek tu nemá. V České republice má pouze přítelkyni I. F., v Evropské unii pak sestru H. A. Žalobce uvedl, že Tunisko opustil kvůli I., protože si ji chtěl vzít, a nemůže tam již žít. Nechce se tam vrátit, protože tam nesežene práci, tím pádem ani jídlo, je tam vládní mafie, která mu nedovolí tam žít, šikanovala by jej. Dodal, že chce žít s I. v České republice. Připustil, že se může vrátit do Holandska, nic mu tam nehrozí, každý den tam dostane peníze, jídlo, prostě všechno. Žalobce konstatoval, že momentálně nemá peníze, a to ani na složení kaucí, ale s vycestováním by mu pomohla sestra a přítelkyně I. K otázce na podmínky pobytu na území České republiky a Evropské unie žalobce poznamenal, že už ví, že musí mít platné vízum. Dodal, že kdyby byl propuštěn, chtěl by si vzít I. a usadit se v České republice.

8. Následně žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, které nabylo právní moci dne 28. 9. 2018.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, jak žalovaná vyhodnotila zásah napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Soud se proto ostatními podmínkami zajištění blíže nezabýval.
11. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá povinnost žalované při rozhodování o zajištění cizince vyhodnotit, zda je předání cizince do jiného členského státu Evropské unie alespoň potenciálně možné, přičemž je třeba brát v potaz skutečnosti, pro něž by důsledkem předání cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. V usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... *správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a (...) učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. Taková úvaha správního orgánu* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tedy bude nezbytná např. v případě, kdy (...) budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp. nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života (v daném případě skutečnost, že stěžovatelka byla ve 4. měsíci těhotenství a očekávala dítě se svým přítelem, občanem Evropské unie žijícím v ČR).“ Požadavek zkoumat možné dopady předání cizince do jeho soukromého a rodinného života z hlediska reálnosti vlastního předání cizince vznesl Nejvyšší správní soud také v žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016-26, dostupném na www.nssoud.cz.

12. Zdejší soud se s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu ztotožňuje, nicméně má za to, že žalobcův případ je zcela specifický a v mnoha ohledech významně odlišný od citované judikatury. Prvotní a zcela zásadní rozdíl spočívá v genezi žalobcova případu, jak ji žalovaná zcela správně a v souladu s výpovědí samotného žalobce, zachycenou ve správním spisu, popsala v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na tomto místě považuje soud za potřebné připomenout, že mezi odjezdem žalobce z Tuniska a jeho příjezdem do České republiky uplynuly podle jeho tvrzení asi dva roky, které žalobce strávil v Itálii (tam mu byla rozhodnutím uložena povinnost opustit území Evropské unie), v Belgii u své sestry (tam mu rovněž byla uložena povinnost opustit území), v Holandsku (tam podal žádost o mezinárodní ochranu) a znovu v Belgii u své sestry (opakovaně kontrolován policií, třikrát mu bylo rozhodnutím uloženo opustit území). Teprve poté se žalobce přes Německo vydal do České republiky za I. F., kterou poznal před pěti lety v Tunisku, kde byla na dovolené, a s níž většinou komunikoval toliko přes internet.
13. Na základě těchto skutkových zjištění učinila žalovaná závěr, že předání žalobce do Holandska je reálné, a na dalším místě pak výslovně uvedla, že žalobce má na území České republiky pouze přítelkyni, kterou zná jen z dovolené a komunikace přes internet. Z toho jednoznačně vyplývá, jak žalovaná tento vztah hodnotila. Soud konstatuje, že by bylo jisté vhodné, aby žalovaná argumentaci uvedenou ve vyjádření k žalobě zahrnula do odůvodnění napadeného rozhodnutí, nicméně účelovost žalobcova jednání je podle názoru soudu natolik zjevná, že soud v rovněž účelově namítaném nedostatku vypořádání vztahu mezi žalobcem a I. F. neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
14. Z povahy věci je vyloučeno, aby předání žalobce do Holandska představovalo významnější zásah do jeho značně diskutabilního soukromého a rodinného života s přítelkyní I. F., kvůli které údajně vycestoval z Tuniska, nicméně za níž přijel až po dvou letech od okamžiku opuštění Tuniska, aniž by označil jakýkoli důvod tohoto prodlení. Žalobcovo prohlášení, že měl v plánu se s ní v budoucnu oženit, vnímá soud jako obecnou deklaraci bez jakéhokoli časového určení, navíc zjevně vedenou snahou o získání pobytového oprávnění na území Evropské unie. Zároveň soud nepřehlédl, že žalobce projevil ochotu se vrátit do Holandska, kde mu podle jeho slov nic nehrozí a kde bude materiálně zajištěn, aniž by v této souvislosti jakkoli zmínil svůj údajný soukromý a rodinný život s I. F. V neposlední řadě pokládá soud za významné, že žalobce po vydání žalobou napadeného rozhodnutí požádal o dobrovolný návrat do Tuniska, čímž veškerou svou argumentaci ohledně vztahu s I. F. jednoznačně popřel. Tato skutečnost – byť nastala až po vydání napadeného rozhodnutí – zřetelně dokresluje účelovost žalobcovo argumentace.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že s ohledem na účelovost žalobní argumentace neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
17. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 41 A 15/2018-17, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 13. listopadu 2018

7

41 A 15/2018

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)